

der på den ungarske repræsentants initiativ på samme vis inddraget et dokument vedrørende krigen i Vietnam i debatten.

Under debatten blev der fra alle sider givet udtryk for påskønnelse af generalsekretærens beretning.

Østlandenes indlæg formede sig i alt væsentligt som et angreb på USA og dets krigsførelse i Det fjerne Østen, og der argumenteredes kraftigt og vedvarende for, at der ikke kan tilkomme alle de i krig og væbnede konflikter involverede samme beskyttelse, idet man bør udsondre „angrebskrige“ og gøre forskel på aggressorerne og disses uskyldige ofre. Sovjetunionen fremlagde sammen med Indien og Sudan et resolutionsforslag, ifølge hvilket frihedskæmpere skal behandles som krigsfanger i overensstemmelse med Genève-konventionen af 1949.

Storbritannien understregede i sit indlæg, at man ikke måtte ændre den bestående internationale retsorden på området, men blot søge at udbygge den i lyset af de senere årtiers erfaringer. Under dette arbejde burde man holde sig for øje, at balancen mellem den ønskelige og den praktisk opnåelige standard for kombattanters optræden under væbnet konflikt var så vanskelige at finde, at emnet krævede nøje overvejelse på ekspertniveau. Storbritannien fremlagde sammen med Australien, Belgien, Ceylon, Holland, Irland, Japan, Luxembourg, New Zealand, Philippinerne, Singapore og Spanien et resolutionsudkast, der anbefalede en videre behandling af spørgsmålet på den planlagte Røde Kors konference i Genève i 1971.

Sverige gav udtryk for, at det var nødvendigt at forbyde anvendelsen af visse våben og visse krigsmetoder, herunder kemiske og biologiske våben og herbicider, terrorbombning og „saturations-bombing“, endvidere at der burde udarbejdes standard minimumregler for beskyttelse af civilbefolkningen, og at også kombattanterne i moderne guerillakrig havde behov for bedre beskyttelse, i hvert fald som minimum således at ingen stilledes ringere end den værste almindelige kriminelle. Sverige fremhævede Røde Kors' rolle og behovet for yderligere international og upartisk overvågelse af krigshandlinger samt for bekræftelse af princippet om personligt ansvar for krigsforbrydelser. Nye regler måtte for at blive ef-

fektive formuleres af medlemslandenes repræsentanter, baseres på Røde Kors Internationale Komite's ekspertise, og de burde lade eksisterende regler forblive uberørte.

Norge fremhævede ligeledes betydningen af nært samarbejde med Røde Kors om udviklingen af yderligere regler og mente, at det under hensyn til den nært forestående Røde Kors konference ville være præmaturligt at etablere noget specialorgan til behandling af spørgsmålet. Imidlertid ville det være nyttigt at bekræfte visse fundamentale principper for beskyttelse af civilbefolkningen under væbnet konflikt. Et af Norge fremlagt resolutionsforslag herom sigtede ikke til at introducere nye legale eller tekniske begreber, men alene — efter omhyggeligt samarbejde med Røde Kors Internationale Komit s og generalsekretærens eksperter — til at bekræfte principper, som ikke endnu var nedfældet i internationale instrumenter, men som dog af de fleste nationer var accepteret enten udtrykkeligt eller stiltiende. De i resolutionsudkastet indeholdte principper var hverken udtømmende eller præjudicerende for den fremtidige ekspertbehandling af spørgsmålene.

Danmark opfordrede (bilag 18) til overholdelse af Genève-konventionerne og fremhævede derefter, at de væbnede konflikter siden disse konventioners tilblivelse — baseret som de var på erfaring fra verdenskrigene — oftest havde været af intern karakter, og at der derfor nu var behov for en humanisering af de interne konflikter. Der var så store vanskeligheder forbundet med udformningen af regler vedrørende frihedskæmpere, partisaner m.fl.; at arbejdet måtte søges gennemført på helt neutralt grundlag uden sigte på nogen konkret konfliktsituation, og fra dansk side fandt man derfor, at disse problemer bedst kunne behandles i 6. udvalg eller måske i et særligt underudvalg. Iøvrigt s  Danmark gerne, at der tildeles Røde Kors en stærkere stilling i interne konflikter, end tilfældet hidtil havde været.

Foruden det sovjetiske, det britiske og det norske forslag blev der fremlagt yderligere to resolutionsforslag. Frankrig fremlagde med Argentina, Østrig, Colombia, Finland, Iran, Japan, Madagascar og Senegal et forslag om beskyttelse af journalister, der arbejder i krigsomr der. Adskillige lan-